

TOELICHTING OP DE VERORDENING INDIVIDUELE VOORZIENINGEN MAATSCHAPPELIJKE ONDERSTEUNING GEMEENTE LOON OP ZAND 2011 deel 2

Inleiding

Per 1 januari 2007 is de Wet maatschappelijke ondersteuning, afgekort de Wmo, inwerking getreden. De Wmo is een kaderwet die de Wet voorzieningen gehandicapten en de Welzijnswet heeft vervangen. Tevens is met de invoering van de Wmo de huishoudelijk verzorging vanuit de AWBZ overgegaan naar de gemeenten.

Om uitvoering te geven aan de Wmo is een Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning noodzakelijk. Hierin worden de rechten en plichten van de burgers nader omschreven om in aanmerking te komen voor individuele voorzieningen zodat zij ondanks hun ziekte en/of beperking zo goed mogelijk in staat zijn deel te nemen aan het maatschappelijk leven. In de verordening van 2008 is het Wvg-beleid vertaald naar de Wmo om zo voor de overgangperiode te zorgen voor de continuïteit in dienstverlening.

Met de goedkeuring door de raad van het Beleidsplan Wmo 2008-2012 is het tijd voor een nieuwe Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning. Samen met een andere klantbenadering in het Servicepunt Welzijn, Wonen en Zorg en de toegangsbepaling Wmo geeft de gemeente Loon op Zand zo haar nadere invulling aan de Wmo.

Hieronder volgt de algemene toelichting voor de verordening en vervolgens de artikelsgewijze toelichting.

Algemene toelichting

Deze Verordening individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Loon op Zand is in tegenstelling tot de vorige verordening procesmatig ingericht. Waar de vorige verordening nog meer het karakter had van het vastleggen van het 'recht op voorzieningen', is deze verordening gebaseerd op het vinden van een oplossing voor de hulpvraag van de belanghebbende. Hoe kan de gemeente de belanghebbende zo ondersteunen (compenseren) dat deze zelfredzaam is en in staat is tot maatschappelijke participatie. De belanghebbende verkent samen met de gemeente wat de mogelijkheden zijn. Het proces van hulpvraaganalyse tot en met de (eventuele) toekenning van individuele Wmo-voorzieningen en de bijbehorende randvoorwaarden en verantwoording zijn beschreven.

Deze procesgerichte verordening ondersteunt de nieuwe klantbenadering die de gemeente Loon op Zand voorstaat. De hulpvraag van de cliënt wordt integraal bekeken. Dit krijgt zijn weerslag in de dienstverlening van het Servicepunt WWZ waarin de Wmo geïntegreerd is. En in de verdere uitwerking van de toegangsbepaling Wmo waar de gemeentelijke uitvoering, waar mogelijk, zelf gaat onderzoeken of belanghebbende in aanmerking komt voor individuele Wmo voorzieningen;

Artikelsgewijze toelichting

Afdeling I Algemeen

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1.1. Begripsbepalingen.

In de begripsbepalingen worden de belangrijkste begrippen voor de individuele Wmo voorzieningen verklaard. Daar waar wordt verwezen naar een wetsartikel, wordt in de toelichting een omschrijving gegeven.

Ad b Compensatiebeginsel.

In het compensatiebeginsel worden de vier terreinen benoemd waarop een belanghebbende problemen bij maatschappelijke participatie kan ondervinden. Het college van burgemeester en wethouders moet een aanbod van voorzieningen doen om deze problemen in aanvaardbare mate te compenseren. Bij deze compensatie wordt gekeken naar de persoonskenmerken en behoefte van de belanghebbende, maar ook naar de capaciteit van de belanghebbende om deze voorzieningen zelf te bekostigen.

Ad e Mantelzorger.

Mantelzorger is iemand uit de directe omgeving van een hulpbehoevende die langdurige zorg nodig heeft en die niet in het kader van een hulpverlenend beroep wordt geboden. Deze zorgverlening vloeit rechtstreeks voort uit de sociale relatie en overstijgt de gebruikelijke zorg.

Ad g Zelfredzaamheid.

Ook deze term is gekoppeld aan het compensatiebeginsel. De verstrekking van voorzieningen in het kader van deze verordening zijn erop gericht de zelfredzaamheid van burgers te behouden dan wel te bevorderen.

Ad h Maatschappelijke participatie.

Deze term is nauw verwant aan het compensatiebeginsel. Het compensatiebeginsel is de opdracht aan het college van burgemeester en wethouders. De vier genoemde terreinen zijn mogelijk het probleem voor de maatschappelijke participatie.

Ad i

Zie ook artikel 2 van de wet. Dit betreft enerzijds voorzieningen die voor iedereen toegankelijk zijn ongeacht of er sprake is van een beperking. Denk hierbij aan een maaltijdvoorziening. Anderzijds betreft het voorzieningen die laagdrempelig zijn. Algemene voorzieningen hebben in het kader van deze verordening voorrang op individuele voorzieningen.

Waar mogelijk zal eerst een oplossing gezocht worden in de algemene voorzieningen, waar nodig zal een individuele voorziening worden verstrekt. Hoe de keuze zal worden gemaakt tussen beide categorieën voorzieningen hangt helemaal af van de individuele situatie van de aanvrager.

Het gaat hier om direct uit voorraad beschikbare, laagdrempelige voorzieningen. Daarbij valt te denken aan een scala van reeds bestaande of nog te ontwikkelen voorzieningen: scootermobielpools, algemene woonvoorzieningen als klussendiensten en voorzieningendepots, rolstoelpools en vrijwilligersdiensten. De verstrekingsprocedure is eenvoudiger dan bij individuele voorzieningen: een beperkte dan wel geen indicatiestelling, geen formele beslissing (beschikking), geen eigen bijdragen,

maar met een mogelijke gebruikersbijdrage. Op verzoek zal er aan de aanvrager wel een beschikking kunnen worden afgegeven, zodat rechtsbescherming gewaarborgd is.

Ad j Individuele voorziening.

Deze voorzieningen zijn specifiek voor het individu. De belanghebbende zal hiervoor geïndiceerd worden en er zal gezorgd worden voor een bij de hulpvraag passende voorziening.

Ad k Eigen bijdrage.

De gemeente kan voor individuele voorzieningen een eigen bijdrage vragen die is afgestemd op het (gezins)inkomen van de belanghebbende.

De bevoegdheid voor het vragen van een eigen bijdrage in de kosten van een voorziening vloeit voort uit artikel 15, lid 1 van de wet. De afstemming op het (gezins)inkomen is geregeld in 15, lid 3 van de wet: "bij Algemene Maatregel van Bestuur (AMvB) nadere regels kunnen worden gesteld". Van deze bevoegdheid is gebruik gemaakt door middel van het vaststellen van het Besluit maatschappelijke ondersteuning (Stb. 2006, 450).

De wet en de AMvB stellen wel regels en beperkingen aan de eigen bijdragemogelijkheid. Een nadere uitwerking voor Loon op Zand vindt u in het Besluit maatschappelijke ondersteuning individuele voorzieningen gemeente Loon op Zand.

Ad m Voorziening in natura.

De individuele voorzieningen die in natura worden aangeboden worden door de gemeente als product of dienstverlening aan de belanghebbende ter beschikking gesteld.

Ad n Persoonsgebonden budget.

Met het persoonsgebonden budget kan de persoon met beperkingen zelf een hulpmiddel of dienstverlening inkopen. In het Programma van Eisen worden voorwaarden gesteld waaraan de individuele voorziening moet voldoen.

Ad o Algemeen gebruikelijk

Het is niet de bedoeling van de wet dat de gemeente voorzieningen verstrekt, waarover de aanvrager, gezien zijn individuele situatie, ook zonder zijn beperking, zou kunnen beschikken. Deze voorzieningen worden als algemeen gebruikelijk beschouwd. Wat in een concrete situatie als algemeen gebruikelijk te beschouwen is, hangt af van de geldende maatschappelijke normen van het moment van de aanvraag. Het kan in sommige gevallen wel gaan om voorzieningen die specifiek voor een beperking worden aangeschaft, maar vanwege hun algemeen gebruikelijke karakter toch niet vergoed worden.

Bij het beantwoorden van de vraag of de voorziening algemeen gebruikelijk wordt de afweging gemaakt of het gaat om voorzieningen:

- die in de reguliere handel verkrijgbaar zijn;
- die niet speciaal voor mensen met beperkingen bedoeld zijn;
- die niet aanzienlijk duurder zijn dan vergelijkbare producten met hetzelfde doel;
- die voor iemand zonder beperking in een financieel vergelijkbare positie tot het normale aanschaffingspatroon kan worden gerekend.

Ad p Meerkosten.

Als een individuele voorziening noodzakelijk is gezien de situatie van de belanghebbende wordt deze voorziening verstrekt in natura of middels een persoonsgebonden budget. Bij de bepaling van de noodzakelijke voorziening wordt gekeken naar goedkoopst adequaat. Indien de belanghebbende extra's aan de voorziening wenselijk vindt, maar deze niet noodzakelijk zijn, dan komen de meerkosten voor rekening van de belanghebbende.

Ad q Huisgenoot.

Deze definitie is opgenomen in het kader van gebruikelijke zorg. Als de belanghebbende een huisgenoot heeft dan wordt daar rekening mee gehouden voor het aantal uren hulp bij het huishouden.

Ad r Budgethouder

De belanghebbende of diens vertegenwoordiger die een persoonsgebonden budget krijgt is budgethouder. De gemeente Loon op Zand kan de budgethouder vragen om verantwoording af te leggen over de besteding van het persoonsgebonden budget. Nadere eisen hieromtrent worden vastgelegd in het Besluit.

Ad s Financiële tegemoetkoming

Een geldbedrag dat is bedoeld om een bepaalde voorziening te verwerven. Het is niet per se een kostendeekkende vergoeding, maar een (gemaximeerd) bedrag, bedoeld als tegemoetkoming in de kosten.

Het betreft hier vastgestelde bedragen die niet afhankelijk zijn van het (gezins)inkomen.

Ad dd Directe woon/ en leefomgeving

Deze term is verwant aan de term 'lokaal verplaatsen' dat weer komt uit het compensatiebeginsel. Het betreft de vervoersbehoefte binnen een straal van 5 OV-zones van het woonadres van de belanghebbende.

Ad gg Een vergoeding voor alfahulp is een bijzondere vorm van een persoonsgebonden budget en is een mogelijk geworden na de wetwijziging vanaf 1 januari 2010. De vergoeding voor alfahulp is een bedrag waarmee personen met een beperking zelf een alfahulp kunnen inhuren.

Hoofdstuk 2. De aanvraagprocedure

Artikel 2.1. De aanvraag

Lid 1 De belanghebbende geeft aan de gemeente aan dat hij een hulpvraag heeft. Hij vraagt aan de gemeente een oplossing voor de beperkingen die hij ondervindt in zijn maatschappelijke participatie en/of zijn zelfredzaamheid.

De aanvraag in het kader van de wet die niet op het beschikbaar gestelde aanvraagformulier is ingediend, kan echter niet zonder meer buiten behandeling worden gelaten. De Algemene wet

bestuursrecht bepaalt immers dat de aanvraag in ieder geval naam en adres van de aanvrager en een aanduiding van de beschikking die gevraagd wordt, dient te bevatten en verder ondertekend moet zijn.

Artikel 2.2 Persoonlijk contact

Om de belanghebbende zo goed mogelijk te helpen is het van belang om de situatie van de belanghebbende inzichtelijk te krijgen. Denk hierbij aan in welke gezinssamenstelling woont iemand, in welk type huis woont iemand, welke sociale contacten heeft iemand, of er financiële problemen zijn, is iemand voldoende mobiel, is er sprake van belangrijke gebeurtenissen die van invloed zijn op iemands deelname aan het maatschappelijk verkeer. Het is belangrijk om eerst het algemene beeld van de klant te krijgen. Dit gebeurt in een gesprek samen met de persoon met beperkingen. De eerste aanvraag wordt dan ook gevolgd door een face-to-face-contact bij voorkeur bij de persoon met beperkingen thuis. Hierdoor kan er een beeld gevormd worden waardoor de hulpvraag ontstaat en waar de ondersteuning uit kan bestaan gezien de persoonlijke situatie van de persoon met beperkingen.

Artikel 2.3 De toegangsbepaling

Een aanvraag voor een individuele Wmo-voorziening kan voor de gemeente het startpunt van de toegangsbepaling zijn. Dat hoeft echter niet het geval te zijn. De toegangsbepaling kan juist ook worden ingezet als de belanghebbende de gemeente met zijn vraag benadert zonder direct een gerichte aanvraag te doen. Uit de hulpvraag kunnen één of meer aanvragen voor individuele Wmo-voorzieningen voortkomen.

Mocht er in eerste instantie uit de toegangsbepaling geen individuele voorziening komen en de belanghebbende wil alsnog een aanvraag indienen, dan kan deze te allen tijde een aanvraag indienen. Dit kan het geval zijn als de gemeente tijdens de toegangsbepaling geen noodzaak ziet tot het inzetten van een individuele Wmo-voorziening en belanghebbende wil een dergelijke voorziening toch aanvragen.

De situatie van de belanghebbende wordt in een gespreksverslag verwoord. Door de situatie zorgvuldig met de belanghebbende zelf in beeld te brengen wordt voorkomen dat de belanghebbende telkens opnieuw zijn verhaal moet doen. Met een korte check kan worden nagegaan of de situatie van de belanghebbende is veranderd.

Lid 1 integrale onderzoek.

Na het integrale onderzoek is de totale hulpvraag van de belanghebbende in beeld. Aan de hand van het onderzoek wordt (integraal) verwoord welke problemen de klant ondervindt bij de deelname aan het maatschappelijk verkeer. Samen met de belanghebbende wordt nagegaan welke oplossingen er zijn om deze hulpvraag te beantwoorden. Deze oplossingen kunnen in het brede spectrum liggen van voorzieningen die de gemeente, het Rijk of instellingen/organisaties in de stad aanbieden. Denk hierbij aan het aanbod van algemene voorzieningen als maaltijdvoorzieningen, sociale alarmering, boodschappendienst, aanbod van buurtactiviteiten, maatschappelijk werk begeleiding door vrijwilligers voor bijvoorbeeld het leren op orde brengen van de financiële administratie, etc. Denk aan de voorzieningen vanuit de AWBZ of andere wetgeving.

De hulpvraag en de oplossingen kunnen dus veel breder zijn dan het aanbod van de individuele voorzieningen vanuit de gemeente.

Indien een van de oplossingen een individuele voorziening betreft treedt deze verordening in werking.

De individuele voorziening wordt niet toegekend als de belanghebbende niet meewerkt aan het formuleren van de hulpvraag en de oplossing en/of niet meewerkt aan het onderzoek.

Lid 2 Wanneer geen integraal onderzoek.

Om de toegangsbe­paling zo laagdrempelig mogelijk te maken voor de belanghebbende hoeft het integraal onderzoek niet altijd plaats te vinden. Hiermee kunnen relatief simpele voorzieningen snel worden ingezet. Via signaalvragen wordt bekeken of een integrale analyse toch wenselijk is. Deze zal dan later volgen. Ook kan het integraal onderzoek achterwege worden gelaten als er al genoeg gegevens over de klant(situatie) bekend zijn en de klant dit niet meer nodig acht.

Lid 3 en 4 Meewerken aan inschakeling externe deskundige.

Het college van burgemeester en wethouders behoudt de mogelijkheid om voor het onderzoek een medisch deskundige in te schakelen. Indien een medisch deskundige wordt ingeschakeld zal de belanghebbende aan dit onderzoek moeten meewerken. Naast een fysiek onderzoek kan er ook door de adviesinstantie worden gevraagd om gegevens te overleggen.

Bij een afwijzing van de aanvraag op medische gronden zal een medisch deskundige worden ingeschakeld.

Lid 5 ICF-classificatie.

De afkorting ICF staat voor de International Classification of Functions Disability, and Health, opgesteld door de Wereld Gezondheidsorganisatie (World Health Organisation, onderdeel van de Verenigde Naties). De ICF is een begrippenkader waarmee het mogelijk is het functioneren van mensen en de eventuele problemen die mensen in het functioneren ervaren te beschrijven plus de factoren die op dat functioneren van invloed zijn. In de gemeente Loon op Zand is de ICF classificatie vanaf 1 januari 2007 leidend om zo te werken met een uniform begrippenkader. De begrippen stoornis, beperking en participatieprobleem komen uit de ICF classificatie.

Artikel 2.4. Relatie met de voorliggende voorzieningen.

Bij het bepalen van de oplossingen voor de hulpvraag is er een duidelijke relatie tussen voorliggende voorzieningen en individuele voorzieningen. Hierbij geldt een hiërarchie voor de in te zetten voorzieningen. Voor de adequate oplossing moet eerst gekeken worden naar:

- de voorliggende voorzieningen te weten algemene voorzieningen dan wel voorzieningen uit privaatrechtelijke en/of overige wettelijke regelingen;
- de individuele voorzieningen waarbinnen eerst wordt gekeken naar individuele voorzieningen die collectief zijn ingevuld .

Lid 3 Relatie met AWBZ.

Op basis van het amendement-Mosterd c.s. (kamerstuk nr. 30 131-54) is in artikel 5, lid 2, onder a van de wet opgenomen dat de gemeenteraad bij verordening regels moet vaststellen omtrent de wijze waarop de toegang tot individuele voorzieningen in samenhang met voorzieningen op het gebied van wonen en zorg als bedoeld in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten is geregeld.

Indien de adequate oplossing bestaat uit (ook) de inzet van een AWBZ-voorzieningen dan leidt de gemeente deze aanvraag door naar het indicatieorgaan van de AWBZ. Dit is een wettelijk bepaling uit de Wmo (artikel 5, lid 2, onder 4. Hiermee wordt de overzichtelijkheid van de toegang tot samenhangende voorzieningen voor burgers bevorderd.

Artikel 2.5. Voorwaarden toekennen van individuele voorzieningen.

Lid 1 Aanvullende voorwaarden.

In het eerste lid wordt een aantal cumulatieve voorwaarden genoemd voor het toekennen van een individuele voorziening. Eerder hebben we reeds gemeld dat in eerste instantie bekeken moet worden of de oplossing gevonden kan worden in de voorliggende voorzieningen.

Ad a Langdurig gebruik.

Een individuele voorziening wordt alleen aangeboden via de Wmo als de beperking van de belanghebbende onomkeerbaar is. De prognose is dat voor wat betreft de beperking geen verbetering te verwachten is, dan wel dat het gaat om een wisselend beeld met perioden van verbetering die gevolgd worden door perioden van verslechtering.

Indien het een tijdelijke beperking betreft, bijvoorbeeld tijdens het herstel na een ongeluk, komt de belanghebbende niet in aanmerking voor een individuele voorziening. De belanghebbende kan dan een beroep doen op het hulpmiddelen depot van de Thuiszorgorganisaties (een AWBZ-voorziening.

Ad b Uitzondering langdurig gebruik.

Een uitzondering op de regel dat de aangevraagde voorziening langdurig noodzakelijk moet zijn, wordt gevormd door situaties waarin voor een afzienbare periode hulp bij het huishouden nodig is, bijvoorbeeld bij ontslag uit het ziekenhuis na een opname of bij een ontregeld huishouden.

Ad c Goedkoopst adequaat

Bij de bepaling welke individuele voorziening wordt ingezet is het principe van goedkoopst adequaat leidend. Met adequaat wordt bedoeld volgens objectieve maatstaven nog toereikend. Dit kan per klantsituatie verschillend zijn en bij deze bepaling wordt verder gekeken dan de technische en functionele aspecten van de voorziening. Het gaat hierbij om een onderscheid tussen noodzakelijk en wenselijk.

Eigenschappen die kostenverhogend werken zonder dat zij de voorziening meer adequaat maken, zullen in principe niet voor vergoeding in aanmerking komen.

Het is uiteraard wel mogelijk een adequate voorziening te verstrekken die duurder is dan de goedkoopst adequate voorziening, mits de belanghebbende bereid is de meerkosten uit eigen middelen te betalen.

Ad d Overwegend op het individu gericht.

Zoals het begrip individuele voorziening al aangeeft, gaat het in deze verordening om een afweging te maken voor de inzet van voorzieningen die de beperking van de belanghebbende, het individu, oplossen. De toekenning van een individuele voorziening geschiedt ook op naam van de belanghebbende.

Lid 2 Geen individuele voorziening wordt toegekend.

Er is een aantal situaties waarin geen individuele voorziening wordt toegekend.

Ad a Algemeen gebruikelijk.

Algemeen gebruikelijke voorzieningen zijn voorzieningen waarover een met de belanghebbende vergelijkbare persoon, ook los van de beperking, zou kunnen beschikken. Deze voorzieningen hoeven niet te worden verstrekt. Dit beginsel wordt al tientallen jaren tijd gehanteerd in de sociale wetgeving (AAW/WAO, voormalige Wet-Rea,Wvg).

Bij de afweging of in een concrete klantsituatie een voorziening algemeen gebruikelijk is, wordt gekeken naar:

- de aard van de gevraagde voorziening;
- de financiële situatie van de belanghebbende, bij de bepaling hiervan moet ook rekening gehouden worden met extra (aantoonbare) kosten die belanghebbende door zijn beperking heeft. Kan de voorziening door iemand zonder een beperking in een financieel vergelijkbare positie tot het normale aanschaffingspatroon worden gerekend?;
- een plotselinge stoornis of beperking die bij de belanghebbende is opgetreden waardoor er zaken vervangen moeten worden die nog niet zijn afgeschreven.

Ad b Niet woonachtig in Loon op Zand.

In de begripsbepaling is woonachtig nader gedefinieerd met ingeschreven staan in de gemeentelijk basisadministratie van Loon op Zand. In de Wmo wordt alleen over ingezetene gesproken.

Uitzondering is de belanghebbende die verhuist naar de gemeente Loon op Zand.

Ad c Geen normaal gebruik woning door bepaald materiaal.

Indien door het verkeerde gebruik van materialen de woning niet geschikt is voor normaal gebruik kan hiervoor geen beroep worden gedaan op individuele voorzieningen.

Ad d Reeds eerder gemaakte kosten.

De belanghebbende kan geen aanspraak maken op een individuele voorziening als deze reeds zonder toestemming van het college van burgemeester en wethouders gerealiseerd of aangekocht is. Het college van burgemeester en wethouders kan dan niet langer beoordelen of de reeds gerealiseerde oplossing de beste is en de goedkoopst adequate. Dit betekent dat de belanghebbende niet in de periode tussen aanvraag en beschikking reeds mag overgaan tot de realisatie of aanschaf van de gewenste voorziening.

Ad e Reeds eerder een voorziening ontvangen.

De belanghebbende kan geen aanspraak maken op een individuele voorziening als deze reeds eerder is toegekend en:

- deze voorziening nog adequaat is, gezien de klantsituatie;
- de afschrijvingstermijn voor de voorziening nog niet verstreken is;
- door roekeloosheid of verwijtbare onachtzaamheid van de belanghebbende de voorziening verloren is gegaan.

Indien een ander aansprakelijk is voor het verloren gaan, dient bekeken te worden of het mogelijk is deze derde door de aanvrager hiervoor aansprakelijk te doen stellen om zodoende de kosten te kunnen verhalen. Indien in een woning een verstelbare keuken of een andere dure voorziening is

aangebracht heeft dit gevolgen voor de te verzekeren waarde van de opstal. Dit risico dient door belanghebbende in de opstalverzekering gedekt te worden. Indien bijvoorbeeld bij brand blijkt dat de woning onvoldoende verzekerd is, dan kan op dat moment geen beroep op deze verordening worden gedaan.

Lid 3

Als achteraf de noodzaak voor een individuele voorziening nog kan worden vastgesteld kan er alsnog een toekenning plaatsvinden.

Hoofdstuk 3 Vorm van te verstrekken individuele voorzieningen.

Artikel 3. 1 Keuzevrijheid

De in artikel 6 van de Wmo genoemde verplichting om bij een aanspraak op een individuele voorziening de keuze te bieden tussen natura verstrekking en een persoonsgebonden budget, is niet absoluut. Er kunnen overwegende bezwaren bestaan om niet over te gaan tot verstrekking in een bepaalde vorm. Overwegende bezwaren kunnen gelegen zijn in efficiency overwegingen, maar ook betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de belanghebbende (bijvoorbeeld het aanwezig zijn van schulden waardoor het persoonsgebonden budget niet besteed kan worden aan de voorziening waar het voor is bedoeld). Het college van burgemeester en wethouders kan in het Besluit regels stellen om af te wegen in welke gevallen er sprake is van bezwaren van overwegende aard, die reden zijn om een voorziening niet in een bepaalde vorm te verstrekken.

Naast deze keuzevrijheid bestaat er nog een tweede vorm van keuzevrijheid: namelijk de vrijheid om bij voorzieningen in natura te kiezen uit meerdere aanbieders. Deze keuzevrijheid wordt niet in deze verordening, maar in het besluit individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Loon op Zand verder uitgewerkt.

Artikel 3.2. Voorziening in natura.

Aan de verstrekking van een individuele voorziening kan de gemeente voorwaarden stellen. In dit artikel is vastgesteld welke rechten en plichten het college en de belanghebbende hebben als de voorziening in eigendom van de gemeente blijft en de belanghebbende er gebruik van maakt. De bruikleenovereenkomst wordt alleen opgesteld bij hulpmiddelen.

Artikel 3.3 Financiële tegemoetkoming

Indien de gemeente er voor kiest een individuele voorziening in de vorm van een financiële tegemoetkoming te verstrekken geldt er geen keuzevrijheid tussen een geldbedrag of naturaverstrekking.

Artikel 3.4 Persoonsgebonden budget

In de beschikking zijn de voorwaarden die gesteld worden aan het persoonsgebonden budget vermeld.

Voor bepaalde voorzieningen (zoals hulpmiddelen of een woningaanpassing) kan een Programma van Eisen worden opgesteld waarin staat aan welke eisen de individuele voorziening moet voldoen die de budgethouder met het persoonsgebonden budget gaat aanschaffen. Als niet aan het

Programma van Eisen wordt voldaan kan dat gevolgen hebben voor de afrekening van het toegekende budget.

De nadere uitwerking van het persoonsgebonden budget is te vinden in het Besluit.

Artikel 3.5 Eigen bijdrage en eigen aandeel

Voor een voorziening in natura of in de vorm van een persoonsgebonden budget kan een eigen bijdrage worden gevraagd. Bij een financiële tegemoetkoming kan er sprake zijn dat er een eigen aandeel in de kosten over blijft voor de aanvrager.

Er zijn beperkingen gesteld aan de eigen bijdrage en eigen aandeel. Die opgenomen in de AMVB. De nadere uitwerking van de eigen bijdrage en het eigen aandeel is opgenomen in het Besluit.

Afdeling II Voorzieningen

Alle individuele voorzieningen kennen verschillende typen. Deze zijn opgebouwd van voorzieningen met een collectief karakter naar gangbare individuele voorzieningen tot alternatieve individuele voorzieningen. In deze volgorde worden de voorzieningen ook aangeboden aan de belanghebbende. In het verleden spraken we van primaten voor collectieve voorzieningen en was het alternatief niet beschreven in de verordening. Daarvoor werd dan de hardheidsclausule aangesproken, maar dit gaf wel aan dat een laatste redmiddel was. Door de toevoeging van de alternatieve individuele voorziening willen we aangeven dat het een redelijke oplossing is voor de hulpvraag van de belanghebbende, ook al heeft de gemeente deze voorziening niet in het ingekochte pakket opgenomen. Daarnaast willen we met de toevoeging van de alternatieve voorziening ruimte laten voor de ontwikkelingen op het terrein van individuele voorzieningen.

Voor al deze typen van individuele voorzieningen is wel een indicatie en beschikking nodig.

- a. Van de individuele voorzieningen die collectief zijn ingevuld is het bekendste voorbeeld het CVV, Collectief ingevulde individuele voorzieningen worden alleen in natura aangeboden.
- b. Gangbare individuele voorzieningen: dit betreft het volledige pakket aan voorzieningen dat de gemeente inkoopt, (kernassortiment voorzieningen). Deze voorzieningen kennen een natura en persoonsgebonden budget variant.
- c. Alternatieve individuele voorzieningen bij de hulpvraag van de klant. Er is geen gangbare voorziening of een gangbare voorziening kan geboden worden en biedt een oplossing voor de ondervonden beperking, maar het alternatief is voor de belanghebbende een meer toereikende oplossing voor de hulpvraag. Ook bij deze voorzieningen geldt een natura en persoonsgebonden budget variant.

In de volgende hoofdstukken van de verordening worden de vier terreinen van het compensatiebeginsel nader uitgewerkt, waarbij deze typen van individuele voorzieningen nader worden ingevuld. De typen voorzieningen zoals we die in de vorige verordening onderscheiden hebben zijn gegroepeerd aan de hand van het compensatiebeginsel.

Hoofdstuk 4 Individuele voorzieningen voor het voeren van een huishouden

Artikel 4.1. Soorten individuele voorzieningen voor het voeren van een huishouden.

Onder het voeren van een huishouden zijn twee groepen voorzieningen geplaatst te weten hulp bij het huishouden en de woonvoorzieningen. Door woonvoorzieningen wordt de woning geschikt gemaakt voor de belanghebbende, zodat deze duurzaam een huishouden kan voeren. Pas als de belanghebbende duurzaam een huishouding voert (in een voor hem geschikte woning) kan deze behoefte hebben aan hulp bij het huishouden.

Artikel 4.2. Recht op hulp bij het huishouden.

Bij de personen die recht hebben op hulp bij het huishouden worden twee groepen onderscheiden. Ten eerste de belanghebbende die door zijn beperkingen zijn huishouden niet meer kan voeren. Ten tweede kan belanghebbende voor zogenaamde respijtzorg voor hulp bij het huishouden in aanmerking komen als de mantelzorger problemen heeft met het uitvoeren van de hulp bij het huishouden. Het is daarbij niet de bedoeling van de wetgever dat het huishouden van de mantelzorger wordt overgenomen, maar overname van het huishouden van degene die de mantelzorg ontvangt is wel degelijk mogelijk.

Artikel 4.3. Gebruikelijke zorg

Bij het vaststellen van de aanspraak op hulp bij het huishouden wordt allereerst gezien of en in hoeverre eventueel andere huisgenoten binnen de leefeenheid zelfde problemen kunnen oplossen. In het Besluit wordt het 'Protocol gebruikelijke zorg' opgenomen. Hierin is bepaald hoe er rekening wordt gehouden met gebruikelijke zorg bij het vaststellen van een aanspraak op een voorziening voor hulp bij het huishouden. Dit is van toepassing zolang er geen onevenredig beroep wordt gedaan op de draaglast en draagkracht van de belanghebbende en/of zijn huisgenoten.

Op basis van het Besluit zorgaanspraken wordt het begrip leefeenheid als volgt gedefinieerd:

'leefeenheid: een eenheid bestaande uit gehuwde personen die al dan niet tezamen met één of meer ongehuwde minderjarige personen duurzaam een huishouden voeren, dan wel bestaande uit een meerderjarige ongehuwde persoon die met één of meer ongehuwde minderjarige personen duurzaam een huishouden voert. Onder gehuwde personen worden ook begrepen de ongehuwd samenwonende en andere volwassenen die met elkaar en/of met kinderen samenwonen.

Derhalve worden met deze definitie alle bewoners van één adres die samen een duurzame huishouding voeren inbegrepen in het begrip leefeenheid. Indien er sprake is van kamerverhuur, wordt de huurder van de betreffende ruimte niet tot het huishouden c.q. de leefeenheid gerekend. Een soortgelijke positie wordt ingenomen door mensen die omwille van hun zorgbehoefte op één adres ieder zelfstandig wonen. Denk hierbij aan woongemeenschappen van kloosterlingen, ouderen of persoon met beperkingen. Ook hier is dus geen sprake van een leefeenheid.

Artikel 4.4 en 4.5 behoeven geen toelichting

Artikel 4.6. Soorten woonvoorzieningen.

De woonvoorzieningen worden opgedeeld in drie soorten:

- a. hulpmiddelen in het kader van wonen. Voorbeelden hiervan zijn trapliften, badplanken en douchestoelen;

- b. verhuis- en inrichtingskosten: een financiële tegemoetkoming in de kosten van de verhuizing en inrichting van de nieuwe woning;
- c. woningaanpassing: een aanpassing aan de bestaande woning door middel van aanbouw/verbouwing.

Artikel 4.7 Recht op een woonvoorziening.

In dit artikel wordt de doelgroep van de woonvoorziening bepaald.

Een belanghebbende heeft recht op een woonvoorziening indien door beperkingen een woonvoorziening noodzakelijk is. Onder een woningaanpassing wordt verstaan: een aanpassing van de woning zelf, ter compensatie van de problemen die in de woning spelen ten aanzien van de bewoner met een beperking. Er is recht op een woningaanpassing als blijkt dat hulpmiddelen in het kader van wonen dan wel een verhuizing naar een aangepaste woning voor belanghebbende niet de goedkoopst adequate oplossing is.

Mocht er een woningaanpassing (verbouwing) nodig zijn dan zal dus eerst gekeken worden naar de mogelijkheid van een verhuizing als goedkoopst adequate oplossing.

Bij de bepaling van adequaat wordt met de belanghebbende gekeken naar de directe leefomgeving en het sociale netwerk. Verhuizing buiten de woonkern wordt niet opgelegd. De belanghebbende komt bij de verhuizing in aanmerking voor een vergoeding voor verhuis- en inrichtingskosten en eventueel een vergoeding voor tijdelijke huisvesting.

Het college van burgemeester en wethouders kan besluiten om een tegemoetkoming te verstrekken in de verhuis- en inrichtingskosten, indien verhuisd wordt naar een aangepaste of een goedkoper aan te passen woning dan de reeds bewoonde woning. Het college van burgemeester en wethouders maakt de afweging tussen verstrekking van een tegemoetkoming in de verhuiskosten en een woningaanpassing. Een woonvoorziening, en dus ook een verhuiskostenvergoeding is, volgens de Wvg-jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep, alleen bedoeld voor situaties waarin de ondervonden problemen in direct oorzakelijk verband staan met bouwkundige of woontechnische aspecten van de (te verlaten) woning zelf. Omgevingsfactoren als lawaai, stank, onveiligheidsgevoelens, overlast etc. zijn dus niet van belang.

Lid 3 Toekenning aan eigenaar van de woning.

Indien de belanghebbende een woning huurt dan kan de woonvoorziening in de vorm van een woningaanpassing toegekend worden aan de eigenaar van de woning. De belanghebbende is gecompenseerd, echter de voorziening waarmee wordt gecompenseerd wordt toegekend aan de eigenaar van de woning. Een voordeel hiervan is dat de belanghebbende de woning niet weer in originele staat hoeft te brengen bij verhuizing. De eigenaar kan de woning vervolgens weer verhuren aan een persoon met beperkingen.

Artikel 4.8 Randvoorwaarden voor woonvoorzieningen

In dit artikel worden de voorwaarden genoemd. Wordt er niet voldaan aan deze voorwaarden dan kan een voorziening geweigerd worden. Om in aanmerking te komen voor woonvoorzieningen moet er een duidelijke samenhang zijn tussen de ondervonden woon problemen en de beperking die men heeft.

Aanvragen voor woonvoorzieningen die hun oorzaak vinden in andere factoren dan die beperking, kunnen worden geweigerd op grond van dit artikel.

Ad a Verhuizing naar inadequate woning.

Onder a wordt de verhuizing naar een inadequate woning genoemd als weigeringsgrond voor woonvoorzieningen. Niet de ondervonden beperking, maar de verhuizing naar een niet geschikte woning is dan de voornaamste oorzaak van de ondervonden problemen. Deze bepaling heeft voornamelijk betrekking op situaties waarin men gaat verhuizen zonder specifieke reden, maar gewoon omdat men daar zin in heeft.

De belanghebbende had in de verlaten woonruimte geen problemen met het normaal gebruik van de woning. Uitzondering in deze bepaling is de zogeheten "belangrijke reden». Daarbij moet gedacht worden aan een verhuizing vanwege samenwoning, huwelijk of het aanvaarden van werk elders.

Ad b Niet verhuisd naar meest geschikte woning.

Als een persoon met beperkingen verhuist, zal deze, in relatie tot die beperkingen, moeten zoeken naar een zo geschikt mogelijke woning. Het is niet de bedoeling dat men zo maar een ongeschikte woning kiest en vervolgens de rekening voor aanpassingen bij de gemeente indient. Met "verhuizen" wordt hier overigens niet alleen bedoeld op de feitelijke verhuizing, maar ook op alle onomkeerbare handelingen die normaal gesproken voorafgaan aan een verhuizing, zoals het tekenen van een koop-, huur- of erfpachtcontract, zie ook artikel 4.9, lid 1, waarin wordt bepaald dat het gaat om een situatie waarin men in de betreffende woning zijn hoofdverblijf heeft of zal hebben.

Voor de toepassing van deze weigeringsgrond geldt dat ook de gemeente ervoor zal moeten zorgen in samenwerking met haar partners zicht te hebben op de aangepaste of makkelijk aan te passen woningvoorraad, niet alleen sociale huurwoningen, maar ook in de vrije sector en zo nodig het koopwoningenbestand. Daarnaast zal de gemeente haar burgers goed moeten informeren over de gang van zaken bij dit soort verhuizingen. Alleen dan kan worden gemotiveerd dat iemand al dan niet is verhuisd naar de voor zijn situatie meest geschikte woning.

Ad c Normale verhuisbehoefte.

Een persoon heeft in zijn leven verschillende woonbehoeften. Zo ook als men ouder wordt. Een verhuizing naar een seniorenwoning is bij het ouder worden algemeen gebruikelijk. De gemeente wijst haar burgers op de eigen verantwoordelijkheid en naar de mogelijkheid om een woning te zoeken die bij de leeftijd past. Als men dan, ondanks het feit dat men duidelijk is geweest op de eigen verantwoordelijkheid en de mogelijkheden er zijn, desondanks geen maatregelen neemt en men komt in een ongeschikte woning voor voorzienbare woonproblemen te staan, dan kunnen de verhuiskostenvergoedingen en de woningaanpassing worden geweigerd. De grondslag voor deze bepaling is gelegen in artikel 4, lid 2 Wmo, waarin wordt gesteld dat geen recht op maatschappelijke ondersteuning bestaat voor zover men zelf in staat is om oplossingen te realiseren. In dit geval gaat het om preventieve oplossingen voor voorzienbare problemen.

Ad d Woning niet het hele jaar bewoonbaar.

Woningen die niet geschikt zijn om het gehele jaar te bewonen kunnen ook niet – als hoofdverblijf – adequaat gemaakt worden. Daarvoor zal dus per definitie geen woonvoorziening worden verstrekt;

aanpassen leidt niet tot een adequate situatie. Ook zonder beperking zal men immers moeten verhuizen naar een woning die wel het gehele jaar bewoonbaar is.

Ad e Verhuizing naar AWBZ-instelling.

De Wmo is onder meer gericht op het behoud c.q. het bevorderen van de zelfstandigheid en is als opvolger van de Wvg ook bedoeld voor mensen die nog zelfstandig kunnen blijven wonen. Op het moment dat men verhuist naar een AWBZ-instelling, valt men feitelijk buiten de Wmo-doelgroep, omdat het, ook met ondersteuning, niet meer mogelijk is zelfstandig een huishouden te voeren.

Artikel 4.9 Randvoorwaarden aan te passen woning

In dit artikel worden de voorwaarden genoemd. Wordt er niet voldaan aan deze voorwaarden dan kan een woningaanpassing geweigerd worden.

Niet alle woningen zullen voor een woningaanpassing in aanmerking komen, om de volgende redenen:

Ad a materiaal gebruik.

Uitgesloten worden woningen die door materiaal keuzen problemen opleveren bij het normale gebruik van de woning. Het is daarbij zaak onderscheid te maken tussen de constructie, waarbij een bepaald materiaal is toegepast, en de aard van het gebruikte materiaal zelf.

Ad b Zelfstandige woonruimte

Een woonvoorziening wordt alleen verstrekt als het woonruimten betreft die als zelfstandige woonruimte in het kader van de Wet op de huurtoeslag ook als zodanig aangemerkt worden. Een zelfstandige woning is een woning met tenminste een eigen kookgelegenheid (keuken) en toilet. De woning moet ook een eigen toegang hebben (bron: Ministerie van VROM, dossier Huurcommissie puntensysteem).

Uitzonderingen zijn aanpassingen aan woonschepen en binnenschepen; deze komen weinig voor en worden apart geregeld in het besluit.

Ad c Treffen van voorzieningen in speciaal voor doelgroep gebouwde of gerenoveerde woningen.

Verder worden geen woonvoorzieningen verstrekt in gemeenschappelijke ruimten van woongebouwen voor ouderen of persoon met beperkingen of voorzieningen die in dergelijke gebouwen, ook in de wooneenheden, bij nieuwbouw of renovatie zonder noemenswaardige meerkosten kunnen worden meegenomen.

Ad d Aanpassingen in gemeenschappelijke ruimten.

Op basis van het feit dat voorzieningen op grond van de wet in hoofdzaak zijn gericht op het individu, worden in beginsel geen voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten van wooncomplexen verstrekt. Evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten gold, zijn er uitzonderingen gemaakt voor de in de verordening genoemde voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten. De opsomming is limitatief dat wil zeggen dat er niet meer wordt verstrekt dan er in de verordening is genoemd.

Artikel 4.10 Randvoorwaarden met betrekking tot hoofdverblijf.

Ad 1 Hoofdverblijf.

Bij de bepaling van hoofdverblijf is de inschrijving in de gemeentelijke basisadministratie leidend. De gemeente waarde aanvrager van de voorziening is ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie heeft de verplichting tot compensatie van beperkingen. Het is noodzakelijk de zinsnede 'of zal hebben' op te nemen voor situaties waarin de aanvrager naar een andere gemeente wil verhuizen en in die gemeente een woning wil laten bouwen of aanpassen voordat deze daadwerkelijk wordt betrokken.

Ad 2 Slechts één plek wordt bezoekbaar gemaakt.

Het vijfde lid bepaalt dat de gemeente waar de belanghebbende zijn hoofdverblijf heeft verklaard, dat haar niet bekend is dat ten behoeve van de persoon met beperkingen reeds eerder een woning bezoekbaar is gemaakt. Deze verklaring van de gemeente waarde belanghebbende zijn hoofdverblijf heeft (de gemeente waarde AWBZ-instelling staat), heeft tot doel te voorkomen dat de persoon met beperkingen in meerdere gemeenten een aanvraag indient voor het bezoekbaar maken van een woonruimte. De verordening gaat ervan uit, dat voor maximaal één woonruimte een financiële tegemoetkoming wordt verleend voor het bezoekbaar maken.

Ad 3. Een uitzondering geldt bij co-ouderschap. Is de persoon met beperkingen een kind dat zijn ouders wil bezoeken, echter de ouders zijn gescheiden, dan kunnen de woningen van beide ouders bezoekbaar gemaakt worden. Voorwaarde is dat er formeel co-ouderschap kan worden aangetoond.

Ad 4 en 5 Bezoekbaar maken woning.

De gemeente Loon op Zand kent de bepaling voor het zogenaamde bezoekbaar maken van een woonruimte voor bezoek van de belanghebbende aan ouders of andere familieleden. Bezoekbaar maken wordt in de verordening gelimiteerd tot het toegankelijk maken van de woonruimte zelf en enkele essentiële ruimten daarin (belanghebbende kan de woonkamer plus een toilet bereiken).

Artikel 4.11 Primaat van de losse woonunit.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten konden gemeenten woningaanpassingen duurder dan € 20.420,- onder bepaalde voorwaarden declareren bij het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Onder de Wet maatschappelijke ondersteuning vervalt deze mogelijkheid en zullen de kosten voor rekening van de gemeenten komen. Als het gaat om grote aanpassingen aan huurwoningen die opnieuw kunnen worden verhuurd voor de huisvesting van mensen met beperkingen, kan de investering over een langere periode afgeschreven worden. In gevallen waarin dat niet speelt, wordt in principe uitgegaan van het primaat van losse woonunits. In situaties waarin de mogelijkheid in de concrete situaties bestaat, wordt aan gebruik van een dergelijke unit voorrang gegeven middels deze bepaling.

Artikel 4.12 Terugbetaling bij verkoop.

Deze bepaling heeft als doel het door de eigenaar laten terugbetalen van een deel van de waardevermindering, die het gevolg is van de aanpassing van de eigen woning op grond van de wet. De datum van de verkoop is daarbij bepalend, omdat op die datum reeds vaststaat wat de verkoopprijs van de woning en wat de meerwaarde ten gevolge van de aanpassing is. Het is aan het college om te bepalen of en in hoeverre in een concrete situatie gebruik van deze bepaling wordt gemaakt,

aangezien er een afweging dient plaats te vinden tussen de kosten van het **effectueren van deze bepaling (taxatie, administratieve lasten) in relatie tot de te verwachten baten.**

Artikel 4.13 en 4.14 Aanpassingskosten woningen

Een woning, woonwagen of woonschip kan aangepast worden, echter om kapitaalvernietiging te voorkomen dient de woning een technische levensduur te hebben van minimaal 5 jaar of de woning komt niet binnen 5 jaar voor sloop of opheffing van de woonfunctie in aanmerking. Een voorziening treffen in een woning die een technische levensduur heeft van minder dan 5 jaar gaat voorbij aan het uitgangspunt 'langdurig noodzakelijk'.

Artikel 4.15 Verantwoordelijkheid aanvrager

Een aanpassing aan de woning kan de verzekerd bedrag doen verhogen. Daartoe dient de opstalverzekering aangepast te worden. Als er bijvoorbeeld een nagelvaste installatie is gemonteerd in de woning dient deze adequaat verzekerd te zijn. Ingeval van brandschade kan er niet weer een beroep op de WMO worden gedaan als de voorziening niet voldoende verzekerd was.

Artikel 4.16. Recht op overige voorzieningen voor het voeren van een huishouden.

Het opnemen van de alternatieve voorzieningen biedt een mogelijkheid aan de gemeente en de belanghebbende om in samenspraak te komen tot een andere oplossing als de geijkte oplossingen geen toereikende oplossing bieden.

Aan deze alternatieve voorzieningen zijn wel een aantal voorwaarden verbonden. De voorziening moet (medisch) verantwoord zijn. Dat betekent dat de voorziening de gezondheid van de belanghebbende niet mag schaden maar daarnaast in zijn algemeenheid verantwoord moet zijn zoals veilig, degelijk etc. De kosten van de alternatieve voorziening mogen niet onevenredig hoog zijn. Dat wil zeggen dat de kosten in verhouding moeten staan tot de kosten van de gangbare individuele voorziening waarmee de alternatieve voorziening het best te vergelijken is.

Hoofdstuk 5. Individuele voorzieningen voor het zich lokaal verplaatsen per vervoersmiddel.

Artikel 5.1 Soorten individuele voorzieningen voor het zich lokaal verplaatsen per vervoersmiddel.

In de verordening wordt onderscheid gemaakt tussen voorzieningen voor het zich lokaal verplaatsen per vervoersmiddel.

Het opnemen van de alternatieve voorzieningen biedt een mogelijkheid aan de gemeente om na samenspraak met de belanghebbende te komen tot een andere oplossing als de geijkte oplossingen geen toe reikende oplossing bieden.

Aan deze alternatieve voorzieningen zijn wel een aantal voorwaarden verbonden. De voorziening moet (medisch) verantwoord zijn. Dat betekent dat de voorziening de gezondheid van de belanghebbende niet mag schaden maar daarnaast in zijn algemeenheid verantwoord moet zijn, zoals veilig, degelijk etc. De kosten van de alternatieve voorziening mogen niet onevenredig hoog zijn. Dat wil zeggen dat de kosten in verhouding moeten staan tot de kosten van de gangbare individuele voorziening waarmee de alternatieve voorziening het best te vergelijken is.

Artikel 5.2. Het primaat van een algemene vervoersvoorziening.

Indien de belanghebbende geen gebruik (meer) kan maken van het openbaar vervoer komt hij in aanmerking voor het Collectief Vraagafhankelijk Vervoersysteem (het CW) dat in Loon op Zand en omgeving operationeel is.

Artikel 5.3. Recht op individuele voorzieningen.

Een belanghebbende heeft recht op een verplaatsingsmiddel indien hij door beperkingen zich niet meer kan verplaatsen op korte en middenlange afstand. De hulpmiddelen die het hier betreft zijn onder andere de scootermobiel en de bijzondere fietsen, zoals een driewielerfiets.

Indien belanghebbende, op medische gronden, geen gebruik kan maken van het CVV kan hij in aanmerking komen voor een vervoerkostenvergoeding. Deze bestaat uit vergoedingen van vervoer per eigen auto, vervoer door derden en (rolstoel)taxi.

De hoogte van de bedragen wordt opgenomen in het Besluit.

Artikel 5.4. a+b Algemeen gebruikelijke vervoersvoorzieningen.

In de rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep is bepaald dat het stellen van een inkomensgrens voor vervoersvoorzieningen niet in strijd is met de geldende zorgplicht. Iemand met een inkomen zoals genoemd in de verordening wordt geacht zelf in de kosten van het vervoer in de directe leefomgeving te kunnen voorzien of bezit en gebruik van een auto zelf te kunnen dragen, bijvoorbeeld middels eigen auto of andermans auto bestuurd door derden, individuele taxi of collectief vervoer.

Artikel 5.5 Omvang in gebied

De omvang in gebied betreft 5 openbaar vervoerzones.

Hoofdstuk 6. Individuele voorzieningen voor het verplaatsen in en rond de woning.

Artikel 6.1. Soorten individuele voorzieningen voor het verplaatsen in en rond de woning.

In de verordening wordt onderscheid gemaakt in een tweetal voorzieningen voor het verplaatsen in en rond de woning.

Artikel 6.2. Het recht op een rolstoelvoorziening.

Een definitie van een rolstoel is niet te geven, daarom wordt hier onder het begrip 'rolstoel' een rolstoel begrepen te worden de rolstoel, zoals iedereen die kent. Deze rolstoel kan zowel handbewogen als elektrisch aangedreven zijn. Een (elektrische) trippelstoel wordt niet als rolstoel beschouwd en wordt niet op grond van de wet verstrekt. De trippelstoel valt onder de door de Regeling Zorgverzekering te verstrekken voorzieningen. Een rolstoel kan zowel worden gebruikt als een verplaatsingsmiddel voor binnen als voor buiten en kan worden verstrekt voor incidenteel of dagelijks gebruik.

Primair doel van de rolstoel is het zittend verplaatsen, omdat lopend verplaatsen, ook met op grond van andere regelingen te verstrekken voorzieningen als looprekken, rollators, wandelstokken en krukken niet of onvoldoende mogelijk is. Kosten van onderhoud en reparatie van de rolstoel vallen eveneens onder de wet.

Voorzieningen die geen verband houden met het genoemde primaire verstrekingsdoel, het verplaatsen, omdat ze nodig zijn in verband met therapeutische doeleinden, worden niet op grond van de wet verstrekt. Bij accessoires gaat het uiteraard alleen om medisch noodzakelijke en niet-algemeen gebruikelijke zaken.

Artikel 6.3. Het recht op een alternatieve voorziening voor het verplaatsen in en rond de woning.

Het opnemen van de alternatieve voorzieningen biedt een mogelijkheid aan de gemeente om na samenspraak met de belanghebbende te komen tot een andere oplossing als de geijkte oplossingen geen toereikende oplossing bieden.

Aan deze alternatieve voorzieningen zijn wel een aantal voorwaarden verbonden. De voorziening moet (medisch) verantwoord zijn. Dat betekent dat de voorziening de gezondheid van de belanghebbende niet mag schaden maar daarnaast in zijn algemeenheid verantwoord moet zijn, zoals veilig, degelijk etc.

De kosten van de alternatieve voorziening mogen niet onevenredig hoog zijn. Dat wil zeggen dat de kosten in verhouding moeten staan tot de kosten van de gangbare individuele voorziening waarmee de alternatieve voorziening het best te vergelijken is.

Hoofdstuk 7. Individuele voorzieningen voor het ontmoeten van medemensen en het aangaan van sociale verbanden.

Artikel 7.1. Soorten individuele voorzieningen voor het ontmoeten van medemensen en het aangaan van sociale verbanden.

Dit hoofdstuk is nieuw ten opzichte van de vorige verordening. Het ontmoeten van medemensen en het aangaan van sociale verbanden is het vierde compensatiebeginsel. De raad heeft besloten om hieronder de sportvoorziening te laten vallen, omdat sporten bij uitstek een activiteit is waarbij belanghebbende medemensen ontmoet en sociale verbanden aangaat.

Daarnaast is de vervoervoorziening voor bovenregionaal gebruik toegevoegd. Boven regionaal vervoer is vervoer dat verder gaat dan 5 OV-zones vanaf het huisadres van belanghebbende. Deze is gericht op het tegengaan van vereenzaming en kan een uitkomst bieden als de op grond van deze verordening toegekende voorzieningen voor het zich lokaal verplaatsen en een voorliggende voorziening, zoals Valys, niet adequaat zijn om maatschappelijke participeren.

Natuurlijk leveren ook de andere in deze verordening genoemde individuele voorzieningen alsmede het brede Wmo-beleid (waaronder welzijnsactiviteiten) een bijdrage aan het ontmoeten van medemensen en aangaan van sociale verbanden.

Artikel 7.2. Recht op een individuele sportvoorziening.

In de oude verordening werd alleen gesproken van een sportrolstoel. De raad heeft besloten dit enge begrip te vervangen door sportvoorziening.

Artikel 7.3. Randvoorwaarden individuele sportvoorziening.

Er zijn een aantal randvoorwaarden verbonden aan de sportvoorziening.

Ad a Medisch verantwoord.

De sportvoorziening mag de gezondheid van de belanghebbende niet schaden.

Ad b Serieuze langdurige sportbeoefening.

De aanvraag van een individuele sportvoorziening is gekoppeld aan serieuze langdurige sportbeoefening. Het is niet de bedoeling om voor het proberen van een sport een beroep te doen op een individuele sportvoorziening. De persoon met beperkingen dient dan ook lid te zijn van een vereniging. Een voorziening op basis van deze verordening voor het beoefenen van topsport behoort niet tot de mogelijkheden. Daartoe zijn voorzieningen geregeld via de betreffende sportbonden en sponsoring.

Ad c Verstrekt in de vorm van een gemaximeerde financiële vergoeding.

De sportvoorziening wordt alleen in de vorm van een gemaximeerde financiële vergoeding verstrekt.

De werkelijke kosten van de sportvoorziening worden vergoed tot het vastgelegde maximum bedrag.

De hoogte van deze gemaximeerde vergoeding wordt vastgelegd in het Besluit.

Artikel 7.4. Recht op een individuele vervoervoorziening voor boven regionaal gebruik.

Bij de te verstrekken vervoervoorziening wordt ten aanzien van de vervoerbehoefte ten behoeve van maatschappelijke participatie uitsluitend rekening gehouden met de verplaatsingen in de directe woon- en leefomgeving in het kader van het leven van alledag, tenzij zich een uitzonderingssituatie voordoet waarbij de belang hebbende zich voor zijn sociale verbanden uitsluitend buiten deze leefomgeving verplaatst en dit tot dreigende vereenzaming kan leiden. In de meeste situaties zal hier Valys een uitkomst bieden als voorliggende voorziening.

Artikel 7.5. Recht op alternatieve individuele voorzieningen voor het ontmoeten van medemensen en het aangaan van sociale verbanden.

Het opnemen van de alternatieve voorzieningen biedt een mogelijkheid aan de gemeente en de belanghebbende om in samenspraak te komen tot een andere oplossing als de geijkte oplossingen geen toereikende oplossing bieden.

Aan deze alternatieve voorzieningen zijn wel een aantal voorwaarden verbonden. De voorziening mag de gezondheid van de belanghebbende niet schaden. De kosten van de alternatieve voorziening mogen niet onevenredig hoog zijn. Dat wil zeggen dat de kosten in verhouding moeten staan tot de kosten van de gangbare individuele voorziening waarmee de alternatieve voorziening het best te vergelijken is.

Afdeling III Procedures

Hoofdstuk 8 Het verkrijgen van voorzieningen en het motiveren van besluiten.

Artikel 8.1. Motivering van de wijze van compenseren

De toekenning dan wel afwijzing van een individuele voorziening is een besluit van het college van burgemeester en wethouders op basis van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Hierop is dan ook bezwaar en beroep mogelijk. De belangrijkste aspecten van de individuele voorziening worden vastgelegd in een beschikking.

In de Wmo is vastgelegd dat de gemeente een dubbele motivatieplicht heeft. Naast de gebruikelijke motivering zoals genoemd in de Awb (het vermelden van de grondslag) moet de gemeente zodoende bovendien motiveren hoe de aangedragen oplossing, ongeacht of er daadwerkelijk individuele voorzieningen worden ingezet, bijdraagt aan de oplossing van de hulpvraag van de klant. Enerzijds wordt aangegeven welke voorzieningen beschikbaar zijn en anderzijds wordt aangegeven hoe deze bijdragen aan de zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie.

Door de integrale hulpvraag zal er niet in alle gevallen een aanvraag voor een individuele voorziening worden geregistreerd. Zodoende kan het voorkomen dat er geen beschikking volgt, omdat de hulpvraag kan worden opgelost met voorliggende voorzieningen. De belanghebbende krijgt dan een brief waarin het hulpvraag gesprek is vastgelegd en waarin de voorliggende voorzieningen staan benoemd.

Mocht de belanghebbende staan op het indienen van een aanvraag voor een individuele voorziening dan wordt deze ingenomen. Daarop volgt dan naar alle waarschijnlijkheid wel een negatieve beschikking. De beschikkingen staan open voor bezwaar en beroep. Bij een brief is er geen mogelijkheid voor het indienen van bezwaar.

Artikel 8.2. Eigen bijdrage.

De gemeente Loon op Zand zal van haar recht om een eigen bijdrage te vragen gebruik maken. Naast het vragen van een eigen bijdrage mag de gemeente ook een eigen aandeel vragen bij een financiële tegemoetkoming.

Ad a In de Wmo staat beschreven dat de gemeente een eigen bijdrage mag vragen voor individuele voorzieningen. Hiervan is bij wet een uitzondering gemaakt voor de rolstoel. De hoogte van de eigen bijdrage mag gemaximeerd worden op de kostprijs van de individuele voorziening.

Ad b Afstemmen op gezinsinkomen.

In de Algemene Maatregel van Bestuur: Besluit Maatschappelijk Ondersteuning is vastgelegd dat de hoogte van de eigen bijdrage is afgestemd om het gezinsinkomen.

Hierbij is door het Rijk aangesloten bij de systematiek die wordt gehanteerd in de AWBZ. De gemeente Loon op Zand kan hiervan niet afwijken.

Adc Wanneer wel en geen eigen bijdrage in Loon op Zand.

In het Besluit is vastgelegd voor welke individuele voorzieningen er een eigen bijdrage wordt gevraagd. Hiermee legt de gemeente Loon op Zand precies vast hoe zij omgaat met de mogelijkheid van het opleggen van de eigen bijdrage.

Artikel 8.3 en 8.4 behoeven geen toelichting

Hoofdstuk 9. Inlichtingen, intrekking en terugvordering.

Artikel 9.1 Wijzigingen in de situatie.

Het spreekt voor zich dat wijzigingen in de situatie gemeld dienen te worden in al die gevallen dat zij van invloed zijn op de verstrekte of te verstrekken voorzieningen (inlichtingen plicht). Het is belangrijk om in de beschikking ook expliciet te wijzen op de verplichting om wijzigingen in de situatie aan het college van burgemeester en wethouders door te geven.

Artikel 9.2. Intrekking van een beschikking.

Lid 1 Intrekkingsgronden.

De verstrekking van individuele voorzieningen is gebonden aan voorwaarden. Deze zijn in de voorgaande hoofdstukken van deze verordening en in het besluit beschreven. Het is belangrijk dat de belanghebbende weet aan welke voorwaarden hij moet voldoen door deze duidelijk te vermelden in een beschikking.

Mocht er sprake zijn van een, om wat voor reden dan ook, ten onrechte toegekende voorziening, dan vergemakkelijkt een duidelijke formulering in de beschikking een eventuele beëindiging of terugvordering van <het recht op) een voorziening, omdat de betrokkene zich dan niet kan beroepen op onbekendheid met de feiten.

Intrekking is ook mogelijk als de belanghebbende in gebreke blijft zijn eigen bijdrage binnen de gestelde termijn te voldoen en na aanmaning te voldoen of indien* de aanvrager blijkt recht te hebben op vergoedingen of verstrekkingen van derden.

Als de belanghebbende deze voorwaarden niet nakomt kan het college van burgemeester en wethouders de afgegeven beschikking geheel of gedeeltelijk intrekken.

Lid 2 Intrekken persoonsgebonden budget.

Indien de voorziening is verstrekt in de vorm van een persoonsgebonden budget is de belanghebbende verplicht om binnen 6 maanden na de beschikking de voorziening aan te schaffen. Bij een woningaanpassing geldt een termijn van 12 maanden na beschikking dat de woning moet zijn aangepast.

Artikel 9.3. Terugvordering.

De wet bevat geen bepalingen omtrent terugvordering van voorzieningen, daarom wordt deze mogelijkheid opgenomen in de verordening. Zo is er een Juridische basis om voorzieningen terug te vorderen. Indien er, naar later blijkt, ten onrechte is uitbetaald of geleverd (voorziening in natura) is! kan het college van burgemeester en wethouders de voorziening geheel of gedeeltelijk terugvorderen. Het besluit tot herziening van het recht op de voorziening en de daaraan gekoppelde terugvordering biedt echter geen executoriale titel, zoals in de Wet werk en bijstand het geval is bij terugvordering. Er is wel sprake van een civielrechtelijke vordering op grond van onverschuldigde betaling waarvoor het Burgerlijk Wetboek, boek 6 artikel 203 e.v. de wettelijke basis biedt.

Hoofdstuk 10. Slotbepalingen.

Artikel 10.1 en 10.2 Hardheidsclausule en situaties waarin deze verordening niet voorziet.

Hardheidsclausule.

Dit artikel bepaalt dat het college van burgemeester en wethouders in bijzondere gevallen ten gunste van de aanvrager kan afwijken van de bepalingen van deze verordening, en dus niet van de in de wet zelf genoemde bepalingen. Zo nodig wordt hierbij advies ingewonnen. Dit afwijken kan alleen maarten gunste, en nooit ten nadele van de belanghebbende of de eigenaar van de woonruimte. Verder is met nadruk gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule moet beschouwd worden als een uitzondering en niet als een regel. Het college van burgemeester en wethouders moet in verband met precedentwerking dan ook duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van de verordening wordt afgeweken.

Gevallen waarin deze verordening niet voorziet.

Deze restclausule biedt burgemeester en wethouders de mogelijkheid in alle niet voorziene situaties te handelen naar bevind van zaken. Omdat ook deze beslissingen onderworpen zijn aan de voorgeschreven bezwaar- en beroepsprocedures, dient ook in deze gevallen de beslissing gemotiveerd te worden.

Uiteraard geldt ook in deze situaties dat burgemeester en wethouders advies kunnen vragen aan een adviesinstantie.

Artikel 10.3 beleidsregels

In dit artikel wordt het vaststellen van nadere regels (niet het Besluit) gedelegeerd aan het college.

Artikel 10.4 indexering.

Deze bepaling, maakt het mogelijk alle bedragen, genoemd in het op de verordening gebaseerde Besluit individuele voorzieningen maatschappelijke ondersteuning gemeente Loon op Zand, te indexeren, In het besluit is vastgelegd welke indexcijfers worden gehanteerd. De Algemene Maatregel van Bestuur bepaalt in artikel 4.4, lid 1 dat ook de bedragen van de eigen bijdragen jaarlijks worden gewijzigd bij ministeriële regeling.

Artikel 10.5 tot en met 10.8 behoeven geen toelichting